

gevraagd voor mijn gebrek aan vertrouwen. Nu weet ik echter ook niet meer, hoe ik het heb kunnen doen en zou kunnen huilen en lachen te gelijk.

»Lieve Oom,» zeide Agnes nu, »o, kom eens hier dicht bij mij, als 't u belieft, nog wat dichter bij. Weet ge, wat ze gezegd heeft?

»Waarom zoudt ge bevreesd zijn, kind, gij hebt immers de vergeving uwer zonden en uw Verlosser leeft. Gij moet slechts geduld hebben. Het koninkrijk der hemelen is gelijk aan een zuurdeesem, dat langzamerhand ons

geheele wezen doordringt, als wij maar geen tegenstand bieden.»

»Gij wilt toch weer niet heengaan, Oom?»

»Ja, ik moet een brief schrijven, die met de volgende post mee moet. — Laat ik je niet storen, jongen, ik kom weer terug.»

De Baron schreef geen langen brief, slechts enkele woorden: »Ga voort met uw gebed Lars Holm. Van heden af moet gij er bij danken ook. En dan nog iets, ik verlang zeer u te zien. De oude man moet leeren loopen.»

I.

Het huis van mevrouw de weduwe Warners was niet groot, maar deftig ingericht, overeenkomstig haar stand. Aan alles kon men zien, dat mevrouw een goeden smaak bezat en veel van orde hield. Haar leus was dan ook: alle dingen op zijn plaats, en zoo veel mogelijk beijverde zij zich daaraan te voldoen. Gij zult dus meenen, dat haar dit niet moeilijk moest vallen, want zij bewoonde dit huis slechts met haar negenjarig dochtertje Ida en eene dienstbode. Zeer vele bezoeken ontving zij niet. Een paar malen in de week kwam een schoolvriendinnetje van Ida, en nu en dan bezocht tante Lucie haar nichtje, maar overigens gingen er dagen voorbij,

zonder dat Sientje de meid de deur behoefde open te maken voor een bezoek. Hierdoor wordt het u duidelijk, dat mevrouw Warners met gemak haar huis altijd netjes kon houden. Wanneer zij een groot huishouden en zes of zeven kinderen had gehad, dan zou haar liefde voor orde menigen strijd te verduren gehad hebben. Maar thans zag er alles in de puntjes uit. In zij-, huis- en binnenkamer stond zelden een stoel waar hij niet behoorde. De groote en kleine tafels waren gedeeltelijk bedekt met een haakwerkje, waarop een vaasje, of iets van dien aard, prijkte. En als gij een oog hadt kunnen slaan in porcelein of linnenkast, ja zelfs in mevrouws werkmandje, dan zoudt gij gezegd hebben: ik kan wel zien, dat mevrouw War-

ners op netheid gesteld is. Alles staat daar op zijn plaats.

Ik zei dat het huis niet groot was; behalve de u opgenoemde kamers waren er nog twee slaapvertrekken, en bovendien had Ida nog een klein vertrekje, waarin zij hare boeken en liefhebberijen, de ditjes en datjes van een jongejuifrouw, bergen kon. Van de keuken zal ik maar niets zeggen en de zorg daarvoor overlaten aan Sientje, die eene ordelievende meid was, geheel naar den zin van hare mevrouw.

Nu moet ik nog van ééne kamer melding maken, hoewel zij dien naam niet verdient. Heel boven in huis was er op zolder een afgeschoten bergplaats, behoorlijk van een deur met slot en grendel voorzien. Dit vestinkje was bestemd tot opberging van allerlei dingen waarvoor op zolder geene goede gelegenheid en ook in de benedenkamers geen plaats was. Men vond daar kisten en koffers met afgedragen kleedingsstukken, oud linnen en servetgoed. Ook hier en daar een kistje met oude brieven, familie-papieren, rekeningen, kwitantien en dergelijke dingen. Zelfs trof men er een mand aan met oud porcelein en aardewerk, waarvan kopjes en schoteltjes letsel bekomen hadden, en die eigenlijk uit het huis moesten weggedaan worden, maar mevrouw Warners kon hiertoe niet besluiten, omdat er aan die gebroken voorwerpen herinneringen waren verbonden, die haar veel waard waren. Om die reden werd dit vestinkje dan ook de rommelkamer genoemd en alles wat in het oog van mevrouw eenige waarde had, maar geen plaats in de woonkamers of op zolder kon vinden, werd daarheen gebracht.

Ik deel u dit alles eenigzins uitvoerig mede om u te doen begrijpen, dat mevrouw Warners van orde hield en in haar huis alles een vaste plaats moest hebben. Dezen zin van orde, die in elk huis behoort in acht genomen te worden, had zij ook haar dochtertje reeds vroeg ingeprent, maar het had haar veel moeite en aan Ida menig traantje gekost, om dat doel te bereiken. Hoe Ida geleerd had zich aan orde te gewennen en alle dingen op hun plaats te brengen, zal ik u nu eens vertellen.

Ida was een lief kind, maar zeer bewegelijk. Zij kon zich niet lang met één ding bezig houden, tenzij dit haar bijzonder boeide. Wanneer zij iets deed, dan dacht zij aan wat anders, en in een oogenblik liet zij het eene varen, om het andere aan te grijpen. Zoo bij voorbeeld, als zij bezig was aan haar huiswerk voor school, zat zij wel gedurende eenige minuten ijverig te schrijven of te leeren, — maar plotseling viel het haar in, dat de jurk van haar pop losgetornd was en zij vergeten had dat tornsel vast te naaien. In plaats nu van eerst haar werk af te schrijven of hare les te leeren, stond zij oogenblikkelijk op, liet boeken, schriften en alles wat er bij behoort, op tafel staan en haastte zich naar hare speelkast, waarin haar speelzaken en ook hare poppen geborgen waren en haalde zij de bedoelde pop voor den dag. Daarna kreeg zij haar naaidoosje, zocht er naalden, vingerhoed en klosjes garen uit en . . . begon nu de pop van de jurk te ontdoen, waarna zij zich ijverig bemoeide het tornsel te herstellen. Maar hiermede bezig zijnde, zag zij dat de band van den onderrok der pop losgegaan was. 't Sprak van zelf dat ook deze moest vastgemaakt worden, maar toen zij den band goed bezag, bleek het dat hij uitgerafeld was en hier en daar nog aan een draadje hing. Er was dus een nieuwe band noodig. Nu had zij wel bandjes en lintjes die daarvoor pasten, maar om een nieuwen band aan een onderrok te zetten, moest zij eerst den ouden band lostornen en . . . dat was haar te omslachtig. Het begon haar te vervelen.

»Weet je wat,» zei ze bij zich zelve, »ik zal mama vragen om het voor mij te doen, en als mama er geen tijd toe heeft, dan zal ik Sientje verzoeken mij er aan te helpen.»

Intusschen werd het tijd voor de school. Zij zag reeds enkele meisjes langs het venster gaan, die arm in arm en onderweg keuvelende, de straat naar school insloegen. Nu haastte zij zich hare boeken bijeen te pakken, haar schooltasch op te zoeken, haar werk daarin te bergen, hoed en doek te grijpen, hare handschoenen aan te trekken en naar de tuinkamer te gaan, om hare mama, die

zich daar met naaiwerk bezig hield, snel goeden dag te zeggen en dan in een wip de meisjes achterna te vliegen.

Toen zij een paar uren later uit school kwam werd zij niet heel vriendelijk door hare mama ontvangen. Zij zelve was ook niet opgeruimd. Zij had strafwerk gekregen, omdat zij haar taak niet af had gemaakt. In de drukte met de pop had zij dit verzuimd te doen.

Mama zag haar in de gang en wenkte haar in de huiskamer te komen. Daar lag op tafel en stoel de pop en het poppengoed het naaidoosje stond te midden van verstrooide klosjes garen, vingerhoed, schaar en dergelijke dingen, — juist zoo als Ida alles had laten liggen.

Ida begreep terstond wat mama bedoelde en haastte zich nu alles behoorlijk op te bergen. Maar mama was daarmee niet tevreden.

»Ida,» zei mama, »hoe dikwijls heb ik je al gezegd, dat je netjes moet zijn en alles waarmede je gespeeld hebt, behoorlijk moet bergen, voordat je naar school gaat. Ik vind het treurig, dat je zoo slordig en nalatig bent. Gisteren vond ik je tuinhoed in de keuken en van morgen vroeg, toen je naar school moest, zocht je naar je schooltasch. Dit zou niet gebeurd zijn, als je je aangevend hadt alles op zijn behoorlijke plaats te brengen, waar je het altijd weervinden kunt. Nu heb je mij al zoo dikwijls beloofd voortaan ordelijker en netter te zijn, maar 't schijnt dat je die belofte spoedig vergeet, en daarom zal ik mijne maatregelen nemen, om je die ordeloosheid voor goed af te leeren.

»Wat wil mama dan doen?» vroeg Ida eenigzins beschroomd en angstig.

»Dat zeg ik je nu niet. Je zult het wel merken, zoodra je de dingen, die je dagelijks gebruikt, niet behoorlijk bergt. Ik raad je ernstig aan niet meer zoo slordig te zijn, want anders zul je er de onaangename gevolgen van ondervinden.»

Hiermede liep het gesprek af.

II.

In de eerste dagen nadat Ida de berisping van hare mama had ontvangen, ging

alles goed. Ida zorgde er voor, dat als zij zich met haar speelgoed, haar naai- of haakwerk had bezig gehouden, alles in de kast werd geborgen, voordat zij naar school ging of de kamer verliet. Was zij uit geweest, dan hing zij hoed en manteltje aan den kapstok of standaard en lei ook hare handschoentjes op de gewone plaats. Evenzoo deed zij met hare boeken. Had zij in de huiskamer haar schoolwerk afgemaakt en bleef haar nog een half uurtje over om in den tuin te gaan, of een mooi verhaal te lezen, dan zorgde zij er eerst voor, dat de schoolboeken geborgen werden, dat de inktkoker op zijn gewone plaats kwam te staan, en de pennehouders er netjes op of naast lagen.

Maar zoo heel — heel lang duurde haar voornemen, om aan alles zijne behoorlijke plaats te geven, niet.

Op zekeren dag had zij weer iets te naaien en gebruikte daarbij den zilveren vingerhoed, dien zij van tante Lucie gekregen had. Zij was zoo ijverig bezig, dat zij heelemaal vergat dat het tijd begon te worden naar school te gaan en werd daaraan herinnerd, toen zij haar schoolvriendinnetje zag, die het venster voorbijging. Nu raapte zij alles bijeen, stopte naald, klosjes en garen haastig in haar naaidoosje, zette dit weg en spoedde zich naar de gang, om haar hoedje op te zetten, haar boeken te krijgen en, — na vluchtig mama goeden dag gezegd te hebben, — haar vriendinnetje te volgen.

»Nu zal mama mij zeker niet beknorren,» dacht zij onderweg, »want ik heb alles netjes opgeborgen.»

Alles?

Neen, niet alles.

Zij had haar zilveren vingerhoed op tafel laten liggen.

Toen zij een paar dagen later weer iets te naaien had, miste zij haar vingerhoed, en meenende dat zij dien in haar naaidoosje gelegd had, haalde zij dit geheel overhoop, maar te vergeefs. De vingerhoed was er niet in te vinden. Zij zocht haar speelgoedkast door en door, snuffelde in alle hoeken en gaten, maar de vingerhoed bleef weg.

Wat nu?

Aan mama durfde zij niet te vragen of ma hem ook gezien had, want mama zou haar beknord en gevraagd hebben, of zij er niet goed op gepast en den vingerhoed niet op zijne plaats gelegd had? En in dit geval zou Ida moeten erkennen, dat zij dit laatste niet gedaan had, want zoo dit gebeurd ware, zou de vingerhoed uit het naaidoosje te voorschijn zijn gekomen.

Ook Sientje wist niet waar het vermiste voorwerp was gebleven. Om kort te gaan, de vingerhoed was weg en bleef weg.

Op een mooien zomerdag was Ida met een vriendinnetje uit wandelen geweest, en tehuis komende hoorde zij in de gang van Sientje, dat tante Lucie bij mama was. Nu hield zij dol veel van tante, die haar wel een beetje bedierf door allerlei kleine geschenken. In plaats nu van eerst haar parasol behoorlijk op zijn plaats te brengen, vloog zij met den parasol in de hand naar de huiskamer, om tante te omhelzen. Tante had veel te vertellen en was gekomen, om haar nichtje en eenige andere meisjes uit te noodigen op een nader te bepalen Woensdag met haar eene groote wandeling te maken naar het bosch, waar zij onder de schaduw van de zware boomen aardbeien en kersen zouden eten. Dat was een blijde tijding, en toen tante heengegaan was, ging Ida dadelijk naar de keuken om Sientje deelgenoot te maken van de vreugde, die haar wachtte. Sientje was juist bezig met jonge worteltjes voor het middagmaal schoon te maken, en nu bleef Ida daarbij staan. Zij hield zooveel van jonge worteltjes en . . . Sientje gaf er haar ook een paar, die Ida met smaak opdat . . . Doch nu moest zij aan haar schoolwerk en . . . vergat haar parasol.

Den volgenden dag moest zij haar parasol gebruiken, maar waar was die? Zij doorzocht alle kamers, kasten en hoeken, maar . . . geen parasol was daar te vinden en Sientje wist er heelemaal niets van.

In de hoop dat die parasol wel zou terecht komen, ging zij uit, maar het hinderde haar zeer, en zij was bevreesd, dat mama zou vragen: waar is je parasol?

Maar mama vroeg het haar niet.

Op een Zondagmiddag zat Ida alleen in den tuin. Zij had van een harer vriendinnetjes een boek met platen te leen gekregen en daarin zat zij nu te lezen. Zij was heel lief gekleed. De witte jurk stond haar snoeperig, en beelderig paste daarbij de blauwe ceintuur met een grooten dubbelen strik, waarvan de einden bijna tot op haar hielen hingen.

Ik zei dat Ida alleen zat in den tuin. 't Is waar, bezoek was er niet. Mama was in huis en Sientje in de keuken. Maar toch had Ida gezelschap en wel gezelschap, waarop zij niets gesteld was. Af en toe kwam er een zwerm muggen, die het op haar neus, hare wangen en ooren afgezien hadden. Telkens moest Ida die lastige bezoekers met haar zakdoek weggagen, maar deze kwamen even spoedig terug, en nog wel in gezelschap van een paar wespen, die den kop eens wilden steken in het mandje met bloemen, dat op de tafel stond bij de bank, waarop Ida zat. Maar die wespen vergenoegden zich daarmee niet. Zij vlogen ook om Ida's hoofd heen, en daar het meisje bang was voor deze dieren, sloeg zij links en rechts met het boek, om die vijanden te verdrijven. 't Baatte niet veel. Er was ééne wesp, die gedurig terugkwam en het, naar Ida's meening, op haar neus had afgezien. Nu werd zij boos, en haar boek nemende, stond zij op om die wesp zoolang te achtervolgen, totdat zij haar kon doodslaan. Maar hierin had de wesp geen zin. Ze vloog heen en weer, langs boom en struik, en Ida haar achterna. Maar op eens gebeurt er iets waaraan zij niet gedacht had. Haar ceintuur kwam met een struik in aanraking; de strik ging los en bleef met strik en al daaraan hangen. In haar drift merkte Ida het in 't eerst niet. Zij liep en liep de wesp achterna, totdat het dier over een heining vloog en buiten haar bereik kwam. Nu zocht zij haar bank weer op, maar zij hijgde zóó en was zoo moe, dat ze geen lust had in lezen. Een paar oogenblikken later stond zij op, nam haar boek op en ging naar binnen.

Maar . . . zij vergat haar ceintuur. Eerst tegen den tijd, dat zij naar bed zou gaan, dacht zij er aan en toen herinnerde zij zich,

dat zij dat versiersel, bij het rennen door den tuin, aan een struik had zien hangen. Nu haastte zij zich naar den tuin, zocht overal, maar geen ceintuur was ergens te zien. Dat was erg verdrietig. Waar kon die gebleven zijn? Niemand behalve mama was in den tuin geweest. Zou zij mama vragen, of mama ze gezien had? Eerst durfde zij 't niet te doen, maar zij ging er toch toe over en vroeg:

»Mama, hebt u ook mijn ceintuur gezien?»

»Welke ceintuur? Je hebt er twee.»

»De blauwe, mama, met dien grooten strik. Ik heb haar in den tuin verloren.»

En nu vertelde zij, hoe het gekomen was, dat zij die kwijt was geraakt.

»'t Spijt me,» zei mama, »dat je die ceintuur mist, maar je weet wel, wat ik je gezegd en altijd geleerd heb, dat je op je eigen zaken en alles wat je behoort, zelve moet passen. Je hadt, toen je de ceintuur zag hangen, de wesp moeten laten vliegen en je ceintuur van den struik losmaken en omdoen. Dat was hare plaats, en 't is dus je eigen schuld, dat je haar nu mist.»

Mama zei niets meer en ging heen, Ida achterlatende, die zeer bedroefd was, want zij begreep, dat mama haar niet zoo gauw een andere ceintuur zou koopen en zij zich dus met de alledaagsche moest behelpen.

't Was vakantie op school en Ida had besloten zich dien tijd ten nutte te maken door het mooie boek uit te lezen, dat zij van tante gekregen had.

Op een morgen zat zij dan ook in de zijkamer en las. Maar nauwelijks had ze eenige bladzijden gelezen, of ze zag haar schoolvriendinnetje Jeannette aankomen, die kwam vragen om met haar een uurtje door het plantsoen te wandelen. Dit wilde Ida dol graag doen, vroeg mama verlof en toen zij dit bekomen had, zette zij vlug haar hoedje op, hing haar zomermanteltje om en was klaar. 't Speet haar wel dat zij geen parasol had, maar zij troostte er zich mede, dat de zon niet zoo fel scheen en de lucht een weinig bedekt was.

Zij ging dus met Jeannette meê, maar . . .

liet haar boek in de zijkamer op een stoel liggen.

Een uur later kwam zij terug en wilde nu voortgaan met lezen.

Maar waar was het boek?

Zij had het toch in de zijkamer op den stoel laten liggen en nu was het er niet meer.

Had zij het soms in de kast gelegd of op het boekenrekje gezet? Zij zocht, maar 't was er niet.

Welk een teleurstelling! Zou zij mama vragen? Maar mama zou haar antwoorden: »je hebt het zeker niet gelegd ter plaatse waar 't behoort.»

»Ik zal het aan tante Lucie schrijven,» zeide zij. »Misschien weet tante er van, of kan mij goeden raad geven.»

Dadelijk ging zij naar de kast waarin haar schrijfgereedschap geborgen was: een mooie doos met geillustreerd papier en daar bij passende enveloppen, de eene nog fraaier dan de ander. Maar stel u eens voor hoe verlegen zij keek toen zij de kast opende en nergens die mooie doos met papier en enveloppen zag. Zij stond een oogenblik als verslagen. Maar daar herinnerde zij zich, dat zij verleden week een brief had willen schrijven aan een vriendinnetje, en met het schrijfgereedschap naar de huiskamer gegaan was, juist toen Sientje haar te gemoet trad en zeide, dat de kamer moest schoongemaakt worden. En daar er bezoek in de zijkamer was, had zij de doos met papier en enveloppen, pen en inkt opgenomen en was daarmede naar eene bovenkamer^c gegaan. Zou het daar nu nog liggen? Vlug als een eekhorentje vloog zij de trap op, zocht en zocht, maar van het papier en al het schrijfgereedschap was geen spoor te zien.

't Was verdrietig.

En wat haar daarbij nog het meest hinderde, was dat zij er mama niet naar durfde vragen, wetende welk antwoord zij zou krijgen.

En Sientje wist er ook niemendal van.

Den volgenden Zondag ging zij met mama naar de kerk, en daar het triestig weer was en het wellicht zou regenen, bleven zij den

namiddag thuis. Tegen den avond zei mama:

»Ida, als je straks naar bed gaat en je wit jurkje uit doet, hang het dan netjes in de kast en laat het niet rondslingeren of op een stoel liggen, zooals het, helaas, wel eens je gewoonte is. Ik zag graag dat je die jurk wat netjes hield, want je weet wel, dat je aanstaanden Woensdag met tante en eenige meisjes naar het bosch zult gaan. Alsdan moet je die jurk aantrekken. Verzuim het niet.»

Maar vlug als Ida in alles was, was zij het ook in het vergeten. Toen zij naar bed ging dacht zij niet meer aan 't geen mama gezegd had. Zij was ook zoo moe, zoo slaperig, dat zij moeite had zich uit te kleeden en blij was in bed te liggen.

En het witte jurkje?

Och, dat hing op een stoel.

Den volgenden morgen moest zij zich zeer haasten klaar te komen om op tijd aan het ontbijt te verschijnen. Zij had zich verslapen. En nu ging het: haast je wat! Rep je wat! Zelfs voor haar morgengebed was er bijna geen tijd meer, en toen zij — gelukkig nog bijtijds — beneden kwam — had zij hare witte jurk vergeten.

En mama vroeg er haar niet naar.

Maar 't werd Woensdag en toen Ida zich wilde gereed maken voor de partij met tante en de meisjes, en de witte jurk uit haar hangkast zou krijgen, . . . hing die er niet.

Dat was verschrikkelijk. Nu moest zij een andere jurk aandoen, een jurk, die zij ook wel eens in de week droeg, terwijl al de meisjes, die door tante uitgenoodigd waren, in witte jurken zouden gekleed zijn.

Haar verdriet was zoo groot, dat zij op een stoel ging zitten en aanving bitterlijk te schreien.

En waarom schreide zij?

Omdat zij meende wegens het gemis der witte jurk geen genoegen te hebben op het partijtje.

't Is waar: zij had reden tot droefenis, maar zij vergat dat zij zelve de schuld daarvan droeg. Het zou beter geweest zijn, als zij geschreid had over hare achteloosheid en onordelijkheid. 't Zou goed geweest zijn,

dat zij berouw had getoond, naar hare mama was gegaan en schuld had beleden. Maar daartoe kwam zij nog niet. Zij dacht alleen aan het verdriet, dat zij hebben zou, als zij al de meisjes in feestgewaad zou zien, terwijl zij zelve slechts een gewone jurk zou dragen, zonder ceintuur met een grooten strik.

In dit oogenblik kwam mama.

»Waarom ben je zoo bedroefd!» vroeg mama.

»Mijn witte jurk is weg,» snikte Ida.

»Weg? Dat zal wel niet zoo wezen. Ze zal wel ergens zijn. Maar ik begrijp het al. Je hebt ze zeker niet op haar plaats gehangen en nu kun je ze niet vinden. Dat komt er van, als men niet alles op de plaats brengt waar het behoort. Er is nu niets anders voor je over, dan je met een andere jurk te behelpen en tot het besluit te komen voortaan niet zoo onachtzaam te zijn.»

Mama ging heen en . . . daar Ida toch gaarne het partijtje wilde mee maken, moest zij eene daagsche jurk aantrekken en ging zij dan ook dien dag naar tante, maar niet in feestgewaad, zonder parasol en zonder ceintuur.

't Was zeer verdrietig voor haar. Al de meisjes waren vroolijk, maar zij was in geen blijde stemming en nam bijna geen deel aan de spelletjes in het bosch. Ook de aardbeien en de kersen, waaraan de meisjes smulden, smaakten haar niet. In een woord: zij was bedroefd en zelfs toen zij 's avonds tehuis kwamen, liet zij nog de lip hangen.

III.

Eenige dagen gingen voorbij.

Mevrouw Warners was gewoon elken morgen bij het ontbijt een hoofdstuk uit den Bijbel voor te lezen en daarna moest Ida een blaadje van den Scheurkalender afscheuren en hardop de voor en achterzijde lezen.

Op zekeren morgen droeg de voorzijde van den Scheurkalender den volgenden tekst: »Zij — de deugdelijke huisvrouw — beschouwt de gangen van haar huis en het brood der luiheid eet zij niet.» Spreuken

31 vs. 27. Tot toelichting van dezen tekst was er bijgevoegd, dat elke huisvrouw, zoo zij den naam van deugdelijk wil waardig zijn, hare oogen moet laten gaan over de dingen in haar huis en er voor zorgen, dat alles ordelijk toegaat. Eene huisvrouw die dit doet, zal geen verdriet, minder zorg en moeite hebben, dan zij die alles maar laat loopen zooals het wil. Eene deugdelijke huisvrouw zorgt er ook voor, dat hare kinderen haar voorbeeld volgen en leert hen reeds vroeg alle dingen op hun plaats te brengen. Kinderen letten op alles wat hunne ouders doen en zoo die kinderen gelooven dat God een zegen geeft aan allen die Hem liefhebben en hunne ouderen gehoorzaam zijn, dan zullen vrede en geluk in het huisgezin bloeien, en zal er het brood der luiheid niet gegeten worden!

De achterzijde van het blaadje bevatte een geschiedenisje uit het dagelijksch leven van een meisje, dat het goede voorbeeld harer moeder niet volgde en na eerst veel verdriet doorgestaan te hebben, er toekwam berouw te gevoelen over hare onordentelijkheid, schuld beleed en besloot voortaan moeders vermaningen op te volgen.

Het was een geschiedenisje, alsof het voor Ida geschreven was, en dikwijls moest zij blozen en de oogen neerslaan als er een woord in voorkwam, dat geheel op haar paste.

Gelukkig voor haar viel dit woord in goede aarde. Zij moest erkennen, dat het louter eigen schuld was en zij het aan hare slordigheid te danken had, dat zij door het missen van haar kleedingstukken, speelgoed en andere dingen, zooveel verdriet had. En toen mama dit merkte, spoorde zij haar aan God te bidden haar een zin voor orde te geven, opdat zij voortaan voor dergelijke onaangenaamheden gevrijwaard mocht blijven.

Maar al deed Ida dit ook, de verloren voorwerpen kwamen daarmede niet terug. Nog altijd moest zij zonder parasol uitgaan; zij had geen fraai schrijfgereedschap meer; twee — drie boeken werden gemist; hare pop was en bleef weg; de ceintuur met dien mooien blauwen strik liet zich nog zoeken

en de witte jurk Ja, waar was die gebleven?

Op zekeren dag zeide zij:

»Mama, al de dingen die ik mis, kunnen toch onmogelijk weg wezen. Weet mama waar ze zijn? En zoo ja, zou ik ze dan eens terugkrijgen!»

»Ja,» was het antwoord, »ik weet waar al die dingen zijn, want het gaat mij als de deugdelijke huisvrouw, van wie je onlangs in de Spreuken hebt gelezen: ik ga met oplettendheid na de gangen van mijn huis en weet waar alles is, omdat ik er voor zorg, dat alle ding op zijn plaats komt. Nu wil ik je heel gaarne in de mogelijkheid stellen, al de verloren voorwerpen terug te krijgen, maar onder één voorwaarde.»

»En welke is die?» vroeg Ida met belangstelling.

»Dat je gedurende de eerste vier weken mij geene reden geeft over je onachtzaamheden en slordigheid te klagen en dat je zorgt, dat alles wat je toebehoort steeds op zijn plaats ligt. Beproof dat eens. Dan zal je zelve er genot van hebben en mij niet zooveel moeite veroorzaken.»

»Vier weken!» zei Ida. »Dat is zoo heel lang niet. En weet mama wel, dat ik juist over een maand jarig ben? Dan krijg ik zeker heel veel moois van mama, niet waar?»

»Misschien. Wacht maar af. Onthoud slechts mijne voorwaarde, en als ik duidelijk zien kan, dat je alle onachtzaamheid vaarwel hebt gezegd, dan . . . dan . . . Maar ik zal niets meer zeggen. Wacht slechts en volg mijn vermaning op.»

En van dien dag af, misschien geprikkel door de hoop het verloren goed terug te krijgen, — deed Ida haar best om niet meer zoo onachtzaam te zijn. Kwam zij uit school, terstond hing zij hoed en manteltje aan den kleerenstandaard in de gang; borg haar boeken op en als zij iets zag, dat haar toebehoorde en niet op zijn plaats lag, dadelijk bracht zij het daarheen. Was zij uit wandelen geweest, of kleeedde zij zich 's avonds uit, alles — alles werd netjes geborgen. Het gevolg hiervan was, dat zij nooit naar iets behoefde te zoeken, geen verdriet had en veel meer gemak en genoegen smaakte

dan vroeger, toen zij telkens naar verloren dingen moest zoeken.

Die proefmaand was met goed gevolg voorbijgegaan en Ida's verjaardag aangebroken.

Hoe blijde en gelukkig was het meisje! In geen vier weken iets verloren en geene enkele berisping wegens slordigheid van mama ontvangen! Zij moest nu erkennen, dat het toch beter is aan alle dingen hun plaats te geven, dan ze te laten rondslingeren. En dat mama ook tevreden was, kon zij aan alles merken, en als zij haar vroeg: »Mama, wat krijg ik op mijn verjaardag?» dan gaf mama met een glimlach ten antwoord: »Wacht maar af. Zooveel wil ik echter zeggen, dat je verrast zult worden en iets krijgt, waaraan je haast niet meer gedacht hebt.»

Eindelijk was dan de gelukkige dag voor Ida gekomen en toen mama haar hartelijk geukgewenscht en Gods zegen over haar afgebeden had, zei mama:

»Ga nu eens met mij mede.»

»Gaan we dan uit, mama?»

»Neen, wij gaan naar den zolder.»

»Naar den zolder?» vroeg Ida verwonderd.

Zij vond dit een wonderlijke plaats om daar de voor haar bestaande geschenken te ontvangen.

»Ja, naar den zolder. Ga slechts met mij mede.»

En nu volgde zij mama langs de hooge, lange trap naar den zolder. Hier bleef mama staan voor de deur van de rommelkamer, maakte ze open en . . . wat zag nu Ida?

Daar stond midden in dat vertrek een tafel, bijna geheel gevuld met allerlei voorwerpen: haar verloren zilveren vingerhoed, haar parasol, haar geïllustreerd papier met dito enveloppes, drie boeken met verhalen, haar pop, poppegoed, en . . . een kreet van blijdschap ontsnapte Ida's lippen, toen zij daar, netjes over een stoel gespreid, de ver- en ceintuur met den blauwen strik en er mooi wit jurkje zag liggen, benevens vele andere dingen, die zij af en toe had gemist, doordat zij ze niet op hun plaats had geborgen.

Zij begreep echter best, hoe al die dingen hier gekomen waren en dat mama ze hier-

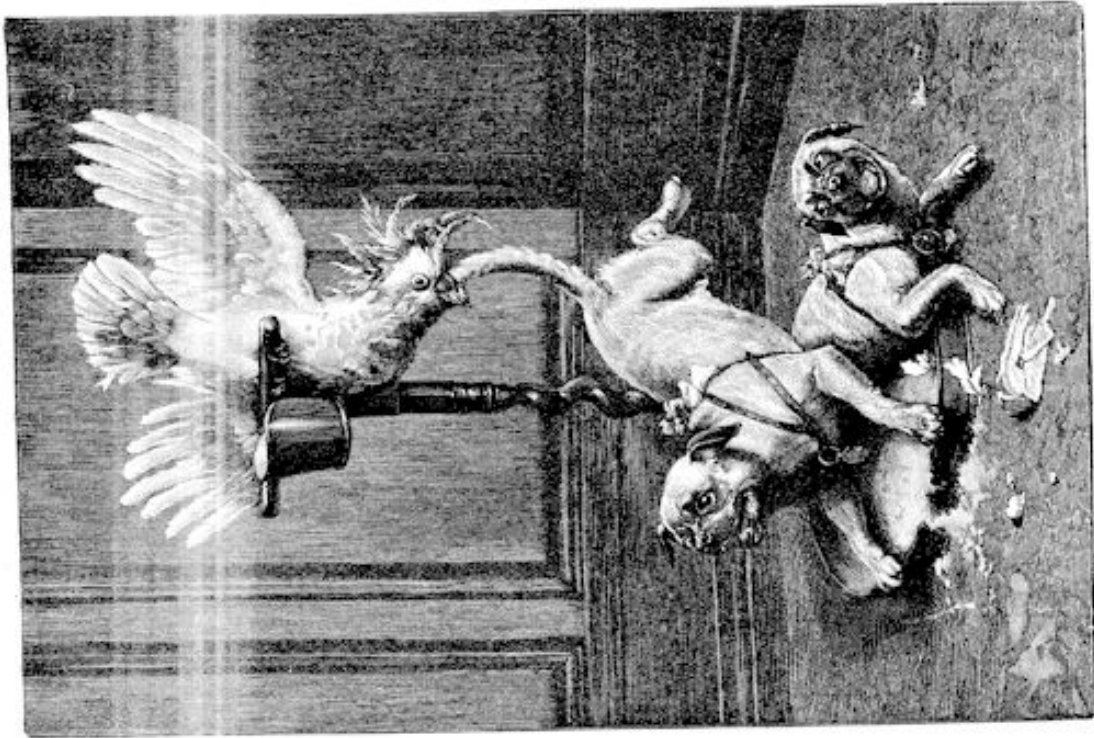
heen had gebracht, om haar eens een lesje te geven in orde en netheid. Zij sprong op mama toe, omhelsde haar teeder, dankte haar voor dit lesje en beloofde nogmaals te volharden in haar voornemen, om voortaan alle dingen, die haar toebehoorden, op hun plaats te bergen.

En nu begrijpt gij wel, dat al die dingen niet langer in de rommelkamer bleven. Ida pakte alles bijeen en huppelende van blijdschap ging zij er mee naar de huiskamer, waar haar een nieuwe verrassing bereid was. Tante Lucie had een groote doos ter verjaring gezonden, en toen Ida deze, bevende van blijdschap, had opengemaakt, vond zij er een spiksplinternieuwe parasol, een nieuwe witte jurk met een strik, zóó lang en zóó mooi, als zij ze nog nooit gezien had. Bij de doos was een briefje, waarin tante haar hartelijk gelukwenschte en hare vreugde te kennen gaf, dat haar nichtje ten gevolge van de verstandige maatregelen van mama, hare onachtzaamheid verbeterd had. Aan het slot schreef tante: »Ik hoop, lieve Ida, dat je daarmee zult voortgaan en niet vergeten, dat God een God is van orde, en dat je, zoo je Hem vreest en liefhebt, van dag tot dag zult toenemen in Zijne genade en in de gunst en liefde van allen die je omringen.»

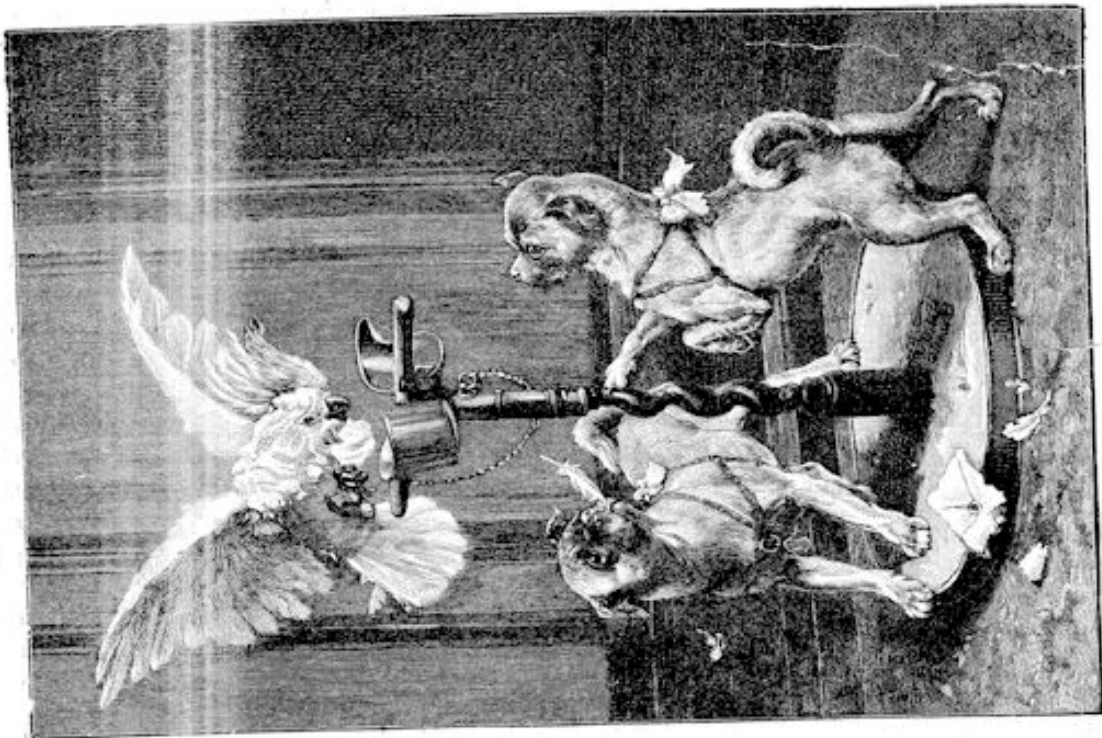
BLADVULLING.

EEN SCHOOLMEESTER UIT DEN OUDEN TIJD.

Een schoolmeester in Engeland was bekend wegens zijn strengheid. Hij zag niets door de vingers en spaarde den stok niet. Op zekeren dag ranselde hij een jongen zoodanig af, dat deze huilende en schreeuwende naar huis liep. Hierop begaf zich zijn vader naar de school en wilde den meester hierover zijn ontevredenheid te kennen geven. »Mijnheer,» zei de meester, »ik heb je jongen geranseld, omdat hij slaag verdiende, en nu heb ik je te zeggen, dat als je daarover aanmerkingen wilt maken, je van 't zelfde laken een pak kunt krijgen.» Bij deze woorden hief hij zijn stok op en zag den vader zóó dreigend aan, dat deze maakte dat hij weg kwam.

OOK EVEN AAN DEN STAART TREKKEN.

EVEN AAN DEN STAART TREKKEN.